

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudkyně Mgr. Barbory Berkové (soudkyně zpravodajka) a soudce JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Mgr. V. P.**, zastoupený doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem, sídlem Revoluční 24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2019, č. j. 8 A 25/2019 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobou podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhal zrušení čl. I. odst. 1 písm. f) příkazu ministra kultury č. 19/2018 ze dne 5. 10. 2018, č. j. MK 62917/2018 KST, kterým bylo zrušeno jeho služební místo. Dále požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost obnovit stav před nezákonným zásahem tím, že uvedené služební místo zařadí zpět do organizační struktury Ministerstva kultury.

[2] Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutím ze dne 30. 5. 2018 byl s účinností od 1. 6. 2018 zařazen na služební místo ministerského rady v Kanceláři ministra – služební místo č. 293 ve 12. platové třídě s výkonem služby v Ministerstvu kultury, v oborech

služby č. 30 Lidská práva a č. 77, Odborné zabezpečení činnosti vlády. Na uvedené služební místo přešel z důvodu, že byl šikanován vedoucím oddělení v předchozím služebním úřadu, Ministerstvu průmyslu a obchodu, a to na přímou nabídku státního tajemníka v Ministerstvu kultury (dále jen „státní tajemník“). Dopisem ze dne 7. 12. 2018 mu však státní tajemník oznámil, že zahajuje správní řízení ve věci jeho převedení na jiné služební místo v důsledku zrušení jeho dosavadního služebního místa z důvodu změny systemizace dle § 61 odst. 1 písm. c) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, a to s odkazem na svůj služební předpis ze dne 30. 11. 2018, č. 9/2018, kterým byla stanovena systemizace služebních a pracovních míst v Ministerstvu kultury s účinností od 1. 1. 2019. Na stížnost, v níž žalobce požadoval řádné zdůvodnění tohoto kroku, mu státní tajemník mu v dopise ze dne 4. 1. 2019 sdělil, že již dne 5. 10. 2018 byl zveřejněn příkaz ministra kultury č. 19/2018, kterým bylo služební místo ministerského rady v Kanceláři ministra s účinností od 1. 1. 2019 zrušeno. Žalobce v žalobě namítal, že pokud ministr kultury postupoval dle závazného metodického pokynu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2016, kterým se stanoví pravidla pro zpracování návrhu systemizace služebních a pracovních míst ve služebním úřadu, musel uvažovat o zrušení služebního místa žalobce již během června nebo července 2018, a tudíž neměl žádný časový prostor pro posouzení jeho účelnosti a vhodnosti. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že činnosti, které byly náplní jeho zrušeného služebního místa, zejm. obor služby č. 77, budou v Kanceláři ministra i nadále vykonávány, avšak ve vyšší platové třídě (služební místo vedoucí Kanceláře ministra a nově zřízené služební místo ministerského rady pro styk s vládním zmocněncem pro IT), což svědčí pro závěr, že předmětné služební místo bylo zrušeno toliko za účelem zbavení se jeho osoby.

[3] V doplnění žaloby žalobce uvedl, že i další kroky státního tajemníka, zejména zahájení řízení o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů, jemuž nepředcházelo účinné hledání jiného služebního místa pro žalobce, svědčí o tom, že reálně nešlo o zrušení služebního místa, ale o zbavení se jeho osoby. Žalobou napadený příkaz ministra, připravený státním tajemníkem, byl proto osobně zaměřen proti žalobci a došlo jím k zásahu do jeho právní sféry.

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným usnesením žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřípustnou. Systemizace služebních míst dle § 17 zákona o státní službě, organizační struktura služebního úřadu dle § 19, ani systemizace služebních míst na úrovni jednotlivých služebních úřadů, vydávaná podle § 172 téhož zákona, dle městského soudu přímo nezasahují do právní sféry jednotlivých státních zaměstnanců. I v případě, že je v důsledku systemizace služebních míst eliminováno některé služební místo, z ní nevyplývá přímý zásah do právní sféry státního zaměstnance, kterým bylo dosud toto služební místo obsazeno. Systemizace služebních míst je dle městského soudu aktem *sui generis*, který sám o sobě pro státní zaměstnance při výkonu jejich služby závazný není, k čemuž lze dospět i systematickým výkladem služebního zákona, který systemizace zařadil do hlavy IV, tedy mimo hlavu III části první, která obsahuje ustanovení o organizačních věcech služby a služebních předpisech. Dle názoru soudu tedy systemizace služebních míst není služebním předpisem, a proto nemůže být ani předmětem přezkumu podle § 12 zákona o státní službě, resp. soudního přezkumu podle § 101e s. ř. s. (viz rozhodnutí téhož soudu ve věci sp. zn. 10 A 46/2018).

pokračování

[5] Poté městský soud uzavřel, že zrušení služebního místa není zásahem do práv žalobce, neboť se jedná o akt, který směřuje do organizačního členění ministerstva. Ke změně služebního poměru v důsledku změny systemizace služebních míst může dle městského soudu dojít jedině rozhodnutím, jehož adresátem je státní zaměstnanec. V případě zrušení služebního místa jde o rozhodnutí o převedení na jiné služební místo dle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, případně o rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů dle § 62 téhož zákona, jimiž teprve může být zasaženo do práv konkrétní osoby. Žalobce se ochrany svých práv bude moci domáhat jinými právními prostředky, a to opravným prostředkem proti rozhodnutí ve věci služebního poměru, a následně i žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Vytkl městskému soudu, že se nezabýval v žalobě uvedenou podstatnou skutečností, že mu bylo zrušené služební místo nabídnuto státním tajemníkem prostřednictvím státního tajemníka v Ministerstvu průmyslu a obchodu a s vědomím a souhlasem náměstka ministra vnitra pro státní službu jako řešení jeho šikany ze strany přímého nadřízeného v předchozím služebním úřadě. Služební místo pak bylo po čtyřech měsících bez řádného odůvodnění a jako jediné bez náhrady v daném resortu zrušeno, přičemž je dle stěžovatele prokázáno, že státní tajemník věděl, komu a proč služební místo neodůvodněným zařazením do žalobou napadeného příkazu ministra č. 19/2018 ruší. Dále stejně jako v žalobě poukázal stěžovatel na skutečnost, že příslušné činnosti a de facto též služební místo, jen pod jiným označením, v Kanceláři ministra i nadále zůstaly. Evidentně tak nešlo o zrušení služebního místa č. 293, ale o propuštění žalobce, o čemž svědčí i neochota státního tajemníka převést stěžovatele na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, přestože velké množství vhodných služebních míst existuje. Městský soud rovněž ani formálně nezmněl obsah repliky stěžovatele, natož aby se jí věcně zabýval.

[7] Městský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil jeho podání jako žalobu proti systemizaci a podobě organizační struktury služebního úřadu, stěžovatel však brojil výslovně proti čl. I. odst. 1 písm. f) příkazu ministra kultury č. 19/2018, č. j. MK 62917/2019 KST, který nezákonně a v rozporu s nedávnou nabídkou téhož služebního místa uvedené místo zrušil. Stěžovatel byl poškozen jednak přinucením přestoupit na jiné služební místo v jiném služebním úřadu, a následně pak zrušením nabídnutého služebního místa, jehož výsledkem bude neoprávněné propuštění stěžovatele ze státní služby. Žaloba se tedy týkala bezdůvodného a zcela individuálního propuštění stěžovatele ze služebního úřadu, což nemá obecně se systemizací a následnou organizační strukturou v zásadě žádnou souvislost.

[8] Městský soud dle stěžovatele do odůvodnění svého usnesení doslovně a nekriticky převzal text vyjádření žalovaného k žalobě včetně jeho nepřesné citace § 17 a 19 zákona o státní službě a zejména chybného odkazu na § 172 téhož zákona, což vzbuzuje pochybnosti o odborném a věcně správném vyřízení jeho věci, resp. i pochybnost o míře spolupráce soudu a žalovaného a možnosti stěžovatele dosáhnout nestranné a spravedlivé ochrany svých práv.

[9] Usnesení ve věci sp. zn. 10 A 46/2018, na něž městský soud odkázal, se týkalo skutkově i právně odlišné věci, neboť žalobce v uvedené věci napadal vládou schvalovanou systemizaci služebních míst dle § 17 odst. 1 zákona o státní službě, zatímco stěžovatel napadá nezákonný zásah žalovaného spočívající v bezdůvodném zařazení služebního místa stěžovatele do příkazu ministra kultury č. 19/2018, jehož prostřednictvím byl propuštěn ze svého služebního místa. Systemizaci služebních a pracovních míst pro rok 2019 schválila vláda usnesením č. 783 ze dne 29. 11. 2018, příkaz ministra kultury č. 19/2018 z 5. 10. 2018 však nemá dle použité terminologie na uvedenou výroční systemizaci žádnou vazbu a dle názoru stěžovatele upravuje změnu systemizace dle § 18 zákona o státní službě, připravenou a využitou pro jeho propuštění.

[10] Soud odkázal stěžovatele k uplatnění jeho obrany až do řízení o rozhodnutích dle § 61 odst. 1 písm. c) či § 62 odst. 1 zákona o státní službě, která se však žalované věci bezprostředně netýkají. Nadto odkázal stěžovatele na teprve budoucí možnost domáhat se ochrany, tudíž je zřejmé, že v době posuzování žaloby stěžovatel žádné prostředky ochrany neměl a nemá, a žaloba tak nemůže být nepřijatelná pro existenci jiných prostředků ochrany. Soud rovněž neřešil, kdy a zda vůbec budou předvídaná rozhodnutí vydána.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěry městského soudu. Uvedl, že namítané porušení práva na spravedlivý proces je vyloučeno, neboť se stěžovatel může domáhat ochrany svých práv podáním žaloby proti rozhodnutí o zařazení stěžovatele mimo výkon služby ze dne 29. 5. 2019, č. j. MK 41741/2019 KST, které dne 10. 6. 2019 nabylo právní moci. K témuž závěru dle stěžovatele již dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 17. 10. 2019, č. j. 6 Ads 167/2018 – 35, a ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018 – 45. Spočívá-li dle stěžovatele nezákonný zásah také v jeho donucení přestoupit na jiné služební místo Ministerstvem průmyslu a obchodu, pak měl žalobu směřovat právě proti této organizační složce. Dále se žalovaný ohradil proti tvrzení stěžovatele, že bylo předmětné služební místo jako jediné v příslušném služebním úřadě zrušeno bez náhrady, neboť z obsahu příkazu ministra kultury č. 19/2018 vyplývá, že byla zrušena čtyři místa. Popřel také tvrzenou spolupráci žalovaného se soudem, neboť jeho vyjádření k žalobě i samotné usnesení městského soudu bylo převážně citací usnesení téhož soudu ve věci sp. zn. 10 A 46/2018. Ať již byl napadený příkaz ministra vydán před systemizací nebo v návaznosti na ni, je dle žalovaného podstatné pouze to, že tento úkon nezasahuje do právní sféry konkrétních zaměstnanců.

[12] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel zdůraznil, že žalovaný přehlíží předmět žaloby i kasační stížnosti, neboť stěžovatel nenapadl výroční systemizaci schvalovanou vládou, nýbrž neoprávněné a neodůvodněné zařazení služebního místa stěžovatele do změny systemizace uskutečněné na základě příkazu ministra kultury č. 19/2018, která na rozdíl od výroční systemizace stanoví konkrétní služební i pracovní místa, která jsou zřizována, rušena nebo převáděna, což také odlišuje jeho případ od žalovaným zmíněných případů řešených již Nejvyšším správním soudem. Dále stěžovatel zopakoval a rozvedl argumenty svědčící dle jeho názoru o tom, že hlavním cílem změny systemizace nebylo zvýšení výkonu Ministerstva kultury, jak je v úvodu příkazu ministra č. 19/2018 deklarováno, nýbrž převedení konkrétních poradců ministra do služebního poměru a současně ukončení služebního poměru stěžovatele.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako včasnou a přípustnou. Poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že byla-li žaloba odmítnuta, může se Nejvyšší správní soud dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. zabývat pouze tím, zda městský soud nepochybil, odmítl-li se věci zabývat meritorně, tedy dospěl-li soud ke správnému závěru o výluce ze soudního přezkumu. Nelze se proto blíže zabývat argumentací stěžovatele stran pohnutek žalovaného při vydávání napadeného příkazu.

[15] Stěžovatel v žalobě označil za nezákonný zásah do svých práv ve smyslu § 82 odst. 1 s. ř. s. příkaz ministra kultury č. 19/2018 ze dne 5. 10. 2018, č. j. MK 62917/2018 KST, kterým se vydává Rozhodnutí o organizační změně v Ministerstvu kultury s účinností od 1. ledna 2019, konkrétně jeho čl. I. odst. 1 písm. f), v němž ministr uvedl: „*Za účelem zvýšení efektivity výkonu Ministerstva kultury a v souvislosti s úspornými opatřeními vlády provádím tuto organizační změnu: Zrušuje se 1 služební místo ministerského rady ve 12. platové třídě v Kanceláři ministra.*“ Po soudu stěžovatel požadoval, aby citované ustanovení příkazu ministra zrušil a vrátil dané služební místo do organizační struktury ministerstva. V žalobě vysvětlil, že za akt zasahující do jeho práv označil právě příkaz ministra, neboť v oznámení ze dne 7. 12. 2018, č. j. MK 80131/2018 KST, jej sice státní tajemník informoval o tom, že řízení ve věci jeho převedení na jiné služební místo zahajuje v důsledku zrušení jeho dosavadního služebního místa, k němuž došlo služebním předpisem státního tajemníka ze dne 30. 11. 2018, č. 9/2018, avšak následně mu v dopise ze dne 4. 1. 2019 sdělil, že předmětné služební místo bylo zrušeno již příkazem ministra kultury č. 19/2018.

[16] Nejvyšší správní soud zjistil, že příkaz ministra kultury č. 19/2018 ze dne 5. 10. 2018 obsahuje tři části: část I., kterou ministr provedl řadu organizačních změn, a to zrušení služebních míst, pracovního místa i celého organizačního útvaru, převedení specifikovaných pracovních míst a oddělení v rámci organizační struktury ministerstva, zřízení služebního i pracovního místa, jakož i celého oddělení, převedení činností zajišťovaných Kabinetem ministra na Kancelář ministra a změnu skladby sekcí; část II., kterou ministr uložil úkol státnímu tajemníkovi (ještě též den projednat s odborovou organizací a předložit návrh změny systemizace podle § 17 odst. 2 zákona o státní službě) a náměstkyni pro řízení Sekce legislativní a mezinárodních vztahů (předložit do 30. 11. 2018 ke schválení návrh změny Organizačního řádu); a dále část III., kterou ministr stanovil účinnost rozhodnutí dnem jeho podpisu, tj. dnem 5. 10. 2018.

[17] Městskému soudu lze vytknout, že se povahou konkrétního žalobou napadeného aktu blíže nezabýval. Městský soud toliko v obecné rovině konstatoval, že vládou schvalovaná systemizace podle § 17 zákona o státní službě, v návaznosti na ni schvalovaná organizační struktura služebního úřadu podle § 19 téhož zákona, ani systemizace služebních míst vydávaná dle § 172 téhož zákona, nejsou akty, jimiž by bylo přímo zasahováno do právní sféry konkrétního státního zaměstnance, a to ani v případech, je-li jimi eliminováno některé služební místo. Neuvedl však, za který z uvedených aktů žalobou napadený příkaz ministra kultury považuje. Ve věci sp. zn. 10 A 46/2018, na níž městský

soud odkázal jako na jím dříve řešenou obdobnou věc, se soud zabýval žalobou, jež byla primárně koncipována jako žaloba proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., a to proti usnesení vlády ze dne 23. 10. 2017, kterým byla schválena systemizace služebních a pracovních míst státní správy pro rok 2018. Stěžovatel však opakovaně zdůraznil, že jeho žaloba nesměřovala proti vládou schválené systemizaci, nýbrž proti aktu jinému.

[18] Městský soud v napadeném usnesení vyloučil, že by systemizace služebních míst mohla být služebním předpisem a podléhat přezkumu dle § 12 zákona o státní službě, resp. soudnímu přezkumu dle § 101e s. ř. s. Z obsahu odst. 18 napadeného usnesení však vyplývá, že se městský soud nevyjadřoval přímo k žalobou napadenému příkazu ministra, nýbrž ke schválení systemizace usnesením vlády, které bezesporu služebním předpisem není, neboť vláda není subjektem oprávněným dle § 11 odst. 4 zákona o státní službě služební předpisy vydávat.

[19] Nejvyšší správní soud však nemá důvod hodnotit správnost závěru městského soudu o tom, zda se jedná o služební předpis, neboť tento závěr nebyl kasační stížností napaden a z hlediska odůvodnění výroku nešlo o důvod nosný. Městský soud totiž odmítl žalobu jako nepřipustnou z důvodu, že zrušení služebního místa (rozuměno žalobou napadené ustanovení příkazu ministra kultury č. 19/2018, jímž bylo zrušeno předmětné služební místo) nezasahuje do stěžovatelových práv, jelikož se jedná o akt směřující do organizačního členění ministerstva. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jedná o odůvodnění kusé, leč přezkoumatelné. Jeho podstatou je zcela správný závěr, že žalobou napadený akt nemůže být ze své povahy nezákonným zásahem.

[20] Žalobou napadený příkaz ministra má povahu interního organizačního aktu, kterým se projevuje organizační moc nadřízených organizovat výkon veřejné správy v rámci právními předpisy zřízených správních úřadů. Zdůraznit je však třeba, že Nejvyšší správní soud nehodnotí, zda bylo v pravomoci ministra příkaz uvedeného obsahu vydat. Dle výše citovaného obsahu předmětného příkazu se jedná o akt obecné povahy. Obecnost je dána tím, že v rozsahu, v jakém se tento předpis týká služebních míst (týká se totiž také míst pracovních, a dále obsahuje pokyn adresovaný konkrétním osobám), ruší a zřizuje ministr služební místa pomocí jejich definičních znaků (začlenění v organizační struktuře úřadu, platová třída). Toliko při znalosti obsahu systemizace a organizační struktury předmětného služebního úřadu lze pak při zkoumání obsahu předmětného příkazu rozlišit, zda se jedná o situaci, kdy definičním znakům rušeného služebního místa odpovídá více služebních míst, a tudíž výběr přímo dotčené osoby bude muset učinit teprve následně příslušný služební orgán, nebo o situaci, kdy je rušené služební místo jediné svého druhu, a tudíž příkaz fakticky vede k jasné identifikaci dotčené osoby. Ani případ, kdy je ihned zřejmé, koho se reálně předmětná organizační změna dotkne, však neubírá předmětnému aktu na obecnosti, neboť jím nedochází k jakékoli změně služebního poměru konkrétního dotčeného státního zaměstnance.

[21] Nejvyšší správní soud nepochybně, že vydání předmětného příkazu ministra mohlo vést k dotčení práv a povinností stěžovatele [obzvláště jednalo-li se o případ zrušení služebního místa, které naplňuje definiční znaky čl. I. odst. 1 písm. f) tohoto příkazu jako jediné v dotčeném služebním úřadě], dotčení příkazem samotným však mohlo být toliko nepřímé. Uvedený závěr zcela odpovídá závěrům vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018 - 45, č. 3945/2019 Sb. NSS.

pokračování

Nejvyšší správní soud se v něm sice zabýval primárně povahou usnesení vlády o schválení systemizace dle § 17 zákona o státní službě, vyjádřil se však také k povaze aktů navazujících na vládou schvalovanou systemizaci služebních a pracovních míst, zejména pak aktů, jimiž je zpracovávána či měněna organizační struktura služebního úřadu dle § 19 zákona o státní službě, což je právě v této věci žalobou napadený akt. Na rozdíl od systemizace schvalované vládou, která dle § 17 odst. 1 zákona o státní službě stanovuje toliko počty služebních míst dle platových tříd v jednotlivých služebních úřadech, jsou navazující organizační dokumenty konkrétnější a jejich obsahem je zřizování, rušení, či převádění konkrétních služebních míst, přesto Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dovodil, že ani v případě zrušení služebního místa schválením či změnou organizační struktury nelze považovat podmínku přímého zkrácení na právech zaměstnance za splněnou. Výslovně Nejvyšší správní soud uvedl: *„Dotčení schválením organizačních aktů je však nepřímé, neboť k přímému dotčení dojde právě až rozhodnutím ve věcech služby. Požadavek přímého dotčení na právech ostatně odpovídá principům správního soudnictví, které slouží nikoliv k ochraně obecné zákonnosti, ale primárně k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob a to poté, co se nelze domoci nápravy v rámci veřejné správy (§ 2 a § 5 s. ř. s.).“* K přímému zásahu do práv stěžovatele příkazem ministra tudíž nedošlo.

[22] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018 – 45, uzavřel, že systemizace, její případné úpravy ani úpravy v organizační struktuře služebních úřadů nelze považovat za nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., pročez je namíste žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu. Obdobný závěr vyslovil Nejvyšší správní soud i v dalších rozhodnutích (viz rozsudky ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Afs 8/2018 – 37, č. 3757/2018 Sb. NSS, ze dne 30. 8. 2018, č. j. 8 As 121/2018 – 30, ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Afs 7/2018 – 39, nebo ze dne 29. 8. 2018, č. j. 8 Afs 98/2018 – 52, č. 3793/2018 Sb. NSS).

[23] V řízení před městským soudem tudíž byly splněny podmínky pro odmítnutí žaloby, i když nikoliv z důvodu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (pro nepřipustnost), ale podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (pro absenci podmínky řízení).

[24] Otázkou odmítnutí žaloby z nesprávného důvodu se Nejvyšší správní soud zabýval již např. v rozsudku ze dne 3. 2. 2006, č. j. 1 Afs 129/2004 - 76, v němž shledal, že: *„Odmítl-li soud I. stupně žalobu proto, že žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky proti rozhodnutí správního orgánu, avšak namísto odmítnutí návrhu pro nepřipustnost [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 68 písm. a) s. ř. s.] odmítl pro nedostatek podmínek řízení [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., srov. též § 247 občanského soudního řádu ve znění po novele provedené zákonem č. 30/2000 Sb.], nevyhoví Nejvyšší správní soud námitce kasační stížnosti na tuto vadu poukazující. Zrušení usnesení soudu I. stupně a vrácení věci k novému odmítnutí ze správného důvodu by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, která nedovoluje řešit v soudním řízení jen teoretické otázky bez praktického významu pro účastníky řízení“.* Tentýž postup, tj. pouhou korekci právní kvalifikace odmítnutí žaloby, zvolil Nejvyšší správní soud také např. v rozsudku ze dne 28. 3. 2018, č. j. 8 As 83/2017 – 97, a ani v nyní posuzované věci nemá důvod se od této praxe odchýlit. Zrušení usnesení městského soudu by bylo rozhodnutím ryze

formálním, neboť by pro stěžovatele znamenalo pouze prodloužení řízení, avšak výsledek řízení by byl stejný.

[25] Městský soud dále v napadeném usnesení uvedl, že do práv stěžovatele bude zasaženo teprve tehdy, bude-li na základě předmětného aktu vydáno služebním orgánem rozhodnutí ve věci jeho služebního poměru, proti němuž se bude stěžovatel moci bránit oprávněným prostředkem v řízení podle zákona o státní službě a konečné rozhodnutí poté napadnout žalobou podle § 65 s. ř. s. I tento závěr městského soudu je správný. Městský soud jej toliko nesprávně zahrnul pod důvody jím tvrzené nepřijatelnosti žaloby. Ani toto pochybení městského soudu však nelze z důvodů výše uvedených označit za vadu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti zdůraznil, že podstatou jeho žaloby je neoprávněné a neodůvodněné zařazení jím dosud zastávaného služebního místa do změny systemizace uskutečněné na základě příkazu ministra kultury č. 19/2018. Stěžovatel se však nemusí obávat, že napadne-li po vyčerpání řádných oprávněných prostředků žalobou (soud nemá informaci o tom, zda tak stěžovatel učinil) rozhodnutí o jeho zařazení mimo výkon služby, které bylo dle tvrzení žalovaného vydáno dne 29. 5. 2019 pod č. j. MK 41741/2019 KST, budou organizační dokumenty, jimiž bylo jím dosud zastávané služební místo zrušeno, považovány za objektivní skutečnost, z níž služební orgán musí při svém rozhodování vycházet, a nebude možné jejich zákonnost soudnímu přezkumu podrobit. V již zmíněném rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018 – 45, totiž Nejvyšší správní soud po podrobném právním rozboru dané problematiky dospěl k závěru, že systemizace a změna organizační struktury podle § 17 a § 19 zákona o státní službě, jsou závazné podklady pro rozhodnutí ve věcech služby, které soud přezkoumá v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věcech služby. Tento závěr sdílel Nejvyšší správní soud i v následných rozsudcích ze dne 17. 10. 2019, č. j. 6 Ads 167/2018 – 31, ze dne 17. 10. 2019, č. j. 2 Ads 261/2018 – 54, a ze dne 18. 10. 2019, č. j. 5 Ads 269/2018 – 44, a ani v nyní posuzované věci nemá důvod se od něj odchýlit.

[27] K námitce stěžovatele tudíž bude soud rozhodující o případné žalobě proti rozhodnutí ve věci služby posuzovat i zákonnost organizačního aktu, jímž bylo předmětné služební místo zrušeno. Jaký konkrétní organizační akt byl však skutečně podkladem rozhodnutí o zařazení stěžovatele mimo výkon služby dle § 62 odst. 1 zákona o státní službě, nelze s jistotou říct, neboť Nejvyšší správní soud nemá uvedené rozhodnutí k dispozici. Za námitku nezákonnosti takového aktu lze nepochybně považovat i tvrzení stěžovatele, že zrušení jím zastávaného služebního místa nesledovalo vytýčený cíl zefektivnění činnosti daného služebního úřadu, nýbrž šlo o účelový akt, jehož cílem bylo zbavení se jeho osoby, včetně všech argumentů, který dle tvrzení stěžovatele pro takový závěr svědčí.

[28] Uvedl-li stěžovatel v kasační stížnosti, že byl poškozen již přinucením přestoupit na jiné služební místo z původního služebního úřadu, pak musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že tomuto tvrzení neodpovídal žalobní návrh, jímž stěžovatel požadoval toliko zrušení napadeného ustanovení příkazu ministra a navrácení zrušeného služebního místa do organizační struktury ministerstva. S žalovaným lze nadto souhlasit, že by stěžovatel mohl být pasivně legitimován v řízení o žalobě proti takto vymezenému zásahu.

pokračování

[29] Závěrem Nejvyšší správní soud ke kasační námitce vůči textu usnesení městského soudu uvádí, že převezme-li soud do odůvodnění vlastního posouzení věci část textu vyjádření žalovaného k žalobě, nevzbuzuje tato skutečnost sama o sobě pochybnosti o nestrannosti soudu. S ohledem na vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud porovnal namítaný text s textem usnesení téhož soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 10 A 46/2018 – 23, a dospěl k závěru, že byla předmětná pasáž žalovaným i soudem doslovně převzata právě z uvedeného usnesení. Městský soud tedy při vlastním posouzení věci zřetelně čerpal nikoli z vyjádření žalovaného k žalobě, nýbrž z úvah, které jiný senát téhož soudu uvedl ve věci obdobné, na niž ostatně městský soud níže v odůvodnění napadeného usnesení odkázal. V praxi se jedná o běžný postup, byť v případě doslovného převzetí argumentace by měla být příslušná pasáž označena jako citace, doplněná poté ztotožňujícím projevem soudu. V každém případě by však měl soud při parafrázi textu zákona vycházet z jeho skutečného obsahu a vyvarovat se převzetí textu z jiného rozhodnutí, které obsahuje chyby (zde nesprávné uvedení obsahu § 172 zákona o státní službě, který upravuje systemizaci pracovních, nikoli služebních míst, jak uvedl městský soud).

[30] Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti napadenému rozsudku podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Náklady řízení

[31] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu